

16 בספטמבר 1961, שיר

הַרְגֵשְׁתִּי עֶצוּב נוֹרָא בְּמַחֲשֶׁבָה עַל אִמִּי הַיְשָׁנָה
בְּמִטָּתָהּ

הִיא תְּמוֹת יוֹם אֶחָד

לְמֵרוֹת שֶׁהִיא עֶצְמָה אוֹמֶרֶת "אֵין מָה לְדַאָג בְּנוֹגַע לְמוֹת,

מִן הַחַיִּים הָאֵלֶּה אֲנִי עוֹבְרִים לְאַחֵרִים"

הַרְגֵשְׁתִּי עֶצוּב נוֹרָא, עַל כָּל פְּנִים –

שׁוּם יֵין לֹא יִשְׁפִּיחַ זֹאת הַשֵּׁן הַמְרַקֵּיבָה שְׁלִי

דְּפוּקָה כְּהֶגֶן

אֵלֶּא שְׁכָל גּוֹפִי מְרַקֵּב וְגוֹפָה שֶׁל אִמִּי

מְרַקֵּב

לְקֵרָאת הַמוֹת, כָּל זֶה עֶצוּב עַד כְּדֵי טְרוּף.

יִצְאֵתִי הַחוּצָה בְּשֹׁחַר הַטְּהוֹר: אֵךְ מְדוּעַ עָלִי לְשִׁמַּח

בְּגִלְל

שֹׁחַר

הַמְבַצֵּץ עִם שְׁמוּעוֹת מְלַחְמָה נוֹסְפוֹת,

וּמְדוּעַ עָלִי לְהִיּוֹת עֶצוּב: נִכּוֹן שֶׁהָאוֹיֵר לְפָחוֹת צַח וְרַעְנָן?

הַתְּבוֹנְנָתִי בְּפִרְחֵי הַשִּׁיחַ: אֶחָד צָנַח:

אֶחָר נִפְתַּח זֶה עֵתָה: אֵף אֶחָד מֵהֶם לֹא הָיָה עֶצוּב אוֹ

שְׁמַח.

לְפִתַּע הַבְּנֵתִי שְׁכָל הַדְּבָרִים פְּשוּט בָּאִים וְהוֹלְכִים

לְרֵבּוֹת תַּחוּשֵׁת הָעֶצֶב: גַּם הִיא תַעֲבֹר:

עֶצוּב הַיּוֹם שְׁמַח מְחָר: קוֹדֵר הַיּוֹם שְׁתוּי מְחָר:

לְמָה לְדַאָג

כָּל כֵּךְ?

לְכָל אֶחָד בְּעוֹלָם פְּגָמִים בְּדִיוֹק כְּמוֹנִי.

לְמָה לְהִשְׁפִּיל אֶת עֶצְמִי? גַּם זֶה הַרְגֵשָׁה

שְׁבָאָה וְתֵלֵךְ.

הַכֹּל בָּא וְהוֹלֵךְ. כְּמָה טוֹב!

מְלַחְמוֹת מְרַשְׁעוֹת לֹא תִשְׁאַרְנָה לְעַד!

צוֹרוֹת מְלַבְבוֹת אֵף הֵן הוֹלְכוֹת.

וְאִם הַכֹּל בָּא וְהוֹלֵךְ הוּא לְמָה לְהִיּוֹת

עֶצוּב? אוֹ שְׁמַח?

חוֹלָה הַיּוֹם בְּרִיא מְחָר. אֵךְ הוּא

לְמֵרוֹת זֹאת אֲנִי כָּל כֵּךְ עֶצוּב!

פְּשוּט בָּא וְהוֹלֵךְ בְּכָל מְקוֹם,

הַמְקוֹם עֶצְמוֹ בָּא וְהוֹלֵךְ.

אֲנַחְנוּ נִגְמָר בְּשָׁמַיִם בְּכָל זֹאת, יַחַד

בְּחֶסֶד הַנְּצַח הַזֶּה בְּשָׂרֵי אֵתִי.

הוּא כָּל כֵּךְ עֶצוּב לְעִזְאוֹל שְׂאִינֵנִי יְכוּל לְכַתֵּב עַל זֶה

כְּמוֹ שְׂצָרִיךְ.

זֶהוּ נִסְיוֹן לְקַלִּילוֹת נִנּוּחָה

שֶׁל שִׁירָה.

אֲנִי בְּאֵמֶת צָרִיךְ לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי שְׁלִי.

אֲבָל גַּם הֵן יִלְכוּ, הַדְּאָגוֹת

בְּעֵינַי הַסְּגוּנוֹ. בְּעֵינַי הָעֶצֶב.

הַחֲתוּל הַקָּטָן הַמְּאֻשֵׁר הַגְּרֵגֵרן שְׁלִי שׁוֹנֵא

דְּלֵתוֹת!

וְלִפְעָמִים הוּא שָׁקֵט וְעֶצוּב,

נֶאֱנַח, אָדָם-אֵף,

מְשֻׁמֵּעַ יְלָלָה שְׁבוֹרֶת-לֵב.

וְשֵׁם הַצְּפָרִים, מְעוֹפְפוֹת מְעֵרְכָה

לְרַגַּע.

מִי יַדַּע אִי-פְּעַם אֶת

הָעוֹלָם בְּטָרֵם יֵלֵךְ?

* * *

הַחַיִּים מְבַחֲלִים

כְּלָבִים מְשֻׁמְעִים

דְּבוּרִים זְזוֹת

צְפָרִים מְתַמְזַמְזוֹת

עֲצִים מְנֻסְרִים

יְעָרוֹת בּוֹכִים

אֲנָשִׁים מְתִים

קְרָצִיּוֹת מְצִיקוֹת

סְפָרִים מְנַחִים

נְמָלִים מְעוֹפְפוֹת

לְהַתְּרָאוֹת

מאנגלית: עודד פלד

ג'יק קרואק (1922-1969), בן לאב צרפתי-קנדי ולאם אינדיאנית, היה הסופר הבולט של דור הביט ומדובריו המרכזיים. כתב כחמישה-עשר רומנים, ביניהם כדרכים [שהפך למצין תנ"ך של דור הביט], החתרנים, מלאכי היגון, מגי קסידי ואחרים, שבהם פיתח כתיבה בשפה דיבורית, קולחת וקצבית מאוד, שקרא לה "פרוזה ספונטנית", סגנון שהשפיע על מספרים ומשוררים אמריקנים רבים. כמו כן בולטות בכתיבתו השפעת הון ויסוד של הומור מלנכולי. בין ספרי שיריו: רמבו [פואמה], מקסיקו סיטי בלזו, ושידים פזורים. לדברי הביוגרפית שלו, אן צ'רטרס, קרואק לא עמד במיתוס שנוצר סביב דמותו, ובשנותיו האחרונות שתה עד מוות בעיר הולדתו לוואל שבמסצ'וסטס.